

deraf skulde yderligere Aktionærerne have 6 pCt., altsaa 11 pCt. i alt, medens Staten vilde faa 6. Nu maa man hufte paa, at ved Koncessionstidens Udløb har det paagældende Selskab aldeles ingen Ret til at benytte Sporet mere. Selskabet har kun Ret til at sælge sit Materiel, sine Heste og Vogne og sine Bygninger for, hvad det kan faa for dem, dermed er Selskabets Ret endt. Naar man nu tilbyder paa saadanne Vilkaar at lade Selskabet fremdeles nyde godt af den oparbejdede Drift og de Resultater, den har bragt, skønner jeg ikke rettere, end at man tager et Standpunkt over for Selskabet, som nok kan forsvares. For de Selskaber, som give mindre Udbytte, vil Staten faa mindre, men der er jo Mulighed for, at de efterhaanden kunne arbejdes op og bringe et saadant Udbytte, at baade Aktionærer og Staten som Parthabere i Foretagendet, naar Koncessionen indløber, kunne være godt tjente med en saadan Ordning.

Jeg skal kun tilføje, at for saa vidt vort Underændringsforslag skulde blive forkastet, maa jeg selvfølgelig anbefale at stemme imod det af de to ærede Medlemmer stillede Ændringsforslag, idet jeg da i høj Grad foretrækker at blive staaende ved den Affattelse, som Lovforslaget fik ved 2den Behandling.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Singerlev): Den omtalte Lov af 1862 er ganske vist ikke klar. Den ærede Taler, der nu fatte sig, ved ret vel at hjælpe sig ved en Fortolkning. Han siger, det er jo klart, hvad Loven gaar ud paa, den gaar ud paa, at Staten kan overtage Sporvejsanlægget og Fortsættelsen af Driften. Men det er en noget dristig Paastand, hvis Rigtighed det ærede Medlem ikke er i Stand til at paavise. Det ærede Medlem siger, at det er den vedkommende Minister, der i sin Tid har at afgøre dette Spørgsmaal om, hvorledes der skal forholdes, men der turde det ærede Medlem fejle. Det Fortolknings-spørgsmaal, der bliver Tale om, naar der spørges om, hvad der forstås ved "det hele Anlæg", er der stor Uenighed om. Jeg for min Part vil kun gaa til en Afgørelse, efter at det er afgjort ved Domstolene, det er ganske sikkert. Jeg tror nok, at efter de Erklæringer, jeg har modtaget, bl. a. fra Kammeradvokaten, vil det ærede Medlem ogsaa komme til at sande, at Loven er ufuldkommen. Den gaar ud paa at give Koncession en vis Tid, og derefter tager Staten hele Anlægget, men uden Ret til at fortsætte Driften. Som den ærede Ordfører sagde, vilde det være en Uretfærdighed nu

ved Lov at vedtage en Bestemmelse om, hvorledes de Bestemmelser, der ere givne i 1862, skulle forstås. Altsaa, Forholdet er meget uklart, og jeg tillod mig sidst at udtale udførlig, hvorfor man netop var kommen til dette Lovforslag og mente, at det var rigtigt nu at komme til en endelig Afgørelse, og efterhaanden som Koncessionerne fornyes paa kortere eller længere Tid, vil man naa dertil. At den ærede Taler (S. Pedersen), som har været Medforlagsstiller til § 4 eller den vigtigste Del af § 4, vil holde paa den fremfor det Forslag, der er stillet af to ærede Medlemmer (Sehested og Kayser), kan jeg meget godt forstaa.

Ændringsforslag Nr. 1 behøver jeg ikke at omtale. — I og for sig er jeg ikke meget stemt for at faa vedtaget noget saadant, som det, der foreslaas i de to nævnte ærede Medlemmers Ændringsforslag under Nr. 2 til § 4, idet jeg forleden udviklede, at jeg vilde anse det for rigtigt at vedtage en Bestemmelse, hvorefter man fik Ret til at eftergive vedkommende Rettigheder, men jeg indrømmer selvfølgelig, at dette Forslag er langt bedre end det, der nu staar i Lovforslaget, og det er for saa vidt ogsaa acceptabelt, for det er retfærdigt. Naar man vil hævde, at Loven af 1862 skal gennemføres, at Statens Ret skal opretholdes, er dette Forslag retfærdigt, thi det giver netop det samme, som staar i Loven af 1862, altsaa Fortolknings-spørgsmaalet er endnu aabent. For saa vidt erkender jeg, at Forslaget er fuldkomment korrekt, og jeg maa selvfølgelig anbefale, at man vedtager det fremfor det, der nu staar i § 4, og selvfølgelig ogsaa fremfor Underændringsforslaget.

Med Hensyn til Administrationens Fortolkning af de hidtidige Koncessioner var det ærede 1ste Medlem for 6te Kred (S. Pedersen) saa sikker i sin Sag. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at i en Koncession af 6te Juni 1872 staar der følgende: "Ved Udløbet af nærværende Koncession vil Koncessionshaveren efter Regeringens Valg have enten overensstemmende med Lov af 23de Januar 1862 § 1 uden Vederlag at overlære det hele i nærværende Koncession omhandlede Anlæg i forsvaret, vedligeholdt Stand til Staten som Ejer eller at borttage Sporet og igen at sætte de paagældende Gader og Veje m. m. i god, brolagt og makadamiseret Stand, svarende til den Tilstand, hvori de paagældende Gader, Veje m. m. i øvrigt befindes." Det er en Koncession for Anlæg af en Sporvej gennem Frederiksberg Bys Smallegade ad Gamle Kongevej til Vesterbrogade, hvori disse Ord staa, og det ærede Medlem vil se, at Mini-